

Bilag 1.*Til Indenrigsministeriet.*

I Kontrollkomiteen og Direktionen for Kreditforeningen for industrielle Ejendomme, har det i lang Tid været anset for af væsentlig Betydning for Foreningens Fremtidsudvikling at opnaa Fjernelse af visse Bestemmelser i Loven af 23. April 1897, jfr. Lov af 13. December 1907, der hæmmede og truede Foreningens Virksomhed og syntes uden Betydning for andre Interesser.

Under de Forhandlinger, der førtes i Anledning af Fremlæggelsen af Regnskabet for Aaret 1917—18, anmodede Kontrollkomiteen Direktionen om at rette en Henvendelse til det høje Ministerium om dets Hjælp til Gennemførelsen af følgende Forandringer i den anførte Lov:

1) Ophævelse af Bestemmelsen i Lov af 1897 § 1 c, der er saalydende:

»at der i den enkelte til Pant tilbudte Ejendom ikke af Kreditforeningen ydes Laan af en saadan Størrelse, at Ejendommens Behæftelse med Tillæg af forud prioriterede Beløb kommer til at overstige 200 000 Kr.«.

2) Ophævelse af den saalydende Bestemmelse i Lovens § 1 h:

»at der af de Laan, der ikke ved ordinær eller ekstraordinær Amortisation er helt tilbagebetalte senest i den 50de halvaarlige Termin efter deres Udbetaling, skal i hver af de paafølgende Terminer betales Afdrag, svarende til mindst $\frac{1}{10}$ af deres Restgæld i nævnte Termin, saaledes at Amortisationstiden i intet Tilfælde kan udstrækkes udover 60 Halvaar efter Laanenes Udbetaling«,

samt 3) en Tilføjelse til Lovens § 1 e, hvorefter denne Bestemmelse ikke er til Hinder for Oprettelser af Serier med selvstændigt solidarisk Ansvar.

Om disse Punkter skal Direktionen tillade sig at bemærke følgende:

ad 1) Under de mangeaarige Forhandlinger i begge Ting, som gik forud for Lovens endelige Vedtagelse, fremsattes forskellige Forslag, sigtende til at begrænse og indskrænke den eventuelle Forenings Virksomhed, saaledes at Begunstigelserne kun skulde gives indtil Foreningens Udlaan havde naaet 6 Millioner Kroner, at Laanene skulde gives og Obligationerne udstedes i to Risikoklasser, Laan indtil 15 000 Kroner og større Laan, samt at der ikke maatte ydes større Laan end 200 000 Kroner. Hvilke af de mange og forskelligartede Betæneligheder der fremførtes, f. Eks. Frygten for at Foreningen skulde udgøre et usundt Incitament for Industrien, for at den skulde stille sig hindrende i Vejen for en Toldreform, for at den skulde have uheldige Virkninger for de bestaaende Kreditforeninger, der direkte har affødt de enkelte Forslag, ses ikke tydeligt af Forhandlingerne; det sidste, Begrænsningen af Laanene til 200 000 Kroner, blev fastholdt, rimeligvis fordi det ved paa Forhaand at indskrænke Foreningens Omraade og Opgave til en vis Grad maatte tilfredsstille alle Betænelighederne, og optaget i Loven efter at Landstingsudvalget i sin Betænkning af 5. Februar 1896 havde udtalt, at det »finder det rettest, at der ialtfald indtil videre ikke af Foreningen kan ydes Laan, der er større end 200 000 Kr.« Et Forsøg paa at faa dette »indtil videre« udtrykt i Lovens Tekst ved en Bemyndigelse for Indenrigsministeren til under nærmere angivne Omstændigheder at frafalde denne Begrænsning, blev opgivet, idet man frygtede for ved nye Forhandlinger at bringe den omsider opnaaede Enighed i begge Ting i Fare.